

ΝΙΚΟΣ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πατταίων

Ιωάννου Δροσσιπούλου

Λέλας Καραγιάννη

ΑΠΟ ΤΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΚΥΨΕΛΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2025

Επιμέλεια έκδοσης Ελένη Μπούρα
Τυπογραφικές διορθώσεις Κατερίνα Λελούδη
Σελιδοποίηση Ουρανία Λυμπεροπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ντίμη Μηλιώρη

Οι φωτογραφίες του βιβλίου είναι του συγγραφέα.

©2025, Εκδόσεις **METAIXMIO**

και Νίκος Βατόπουλος

ISBN 978-618-03-4198-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84198

Κ.Ε.Π. 6251, κ.π. 21259

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις METAIXMIO

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία METAIXMIO

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΝΙΚΟΣ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΚΥΨΕΛΗ ΣΤΗΝ
ΑΘΗΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Παισιών

Ιωάννου Δροσσοπούλου

Λέλας Καραγιάννη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος

11

Μουσείο - Πλατεία Αιγύπτου

15

Η ακμή της Πατησίων

83

Φωκίωνος Νέγρη Επτανήσου
Πλατεία Αγίου Γεωργίου

109

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Ιδιωτικές αναμνήσεις,
δημόσιο βλέμμα*

Η οδός Πατησίων αντανακλά ένα σημαντικό κομμάτι του αστικού πολιτισμού της Αθήνας. Διαθέτει από μόνη της μια ισχυρή συνειρμική δύναμη όχι μόνο για όσους την έζησαν ή τη ζουν στην καθημερινότητά τους αλλά και για όσους έχουν γίνει αποδέκτες αφηγήσεων ή έχουν έρθει φευγαλέα σε επαφή με το αποτύπωμά της. Παρότι είναι λεωφόρος, που εκτείνεται από τα Χαυτεία ως το τέρμα Πατησίων, την ονομάζουμε οδό. Κρατάμε ένα στοιχείο οικειότητας, ορίζουμε μια σχέση προσωπική.

Η οδός Πατησίων μοιάζει με ένα ποτάμι μαζί με τους παραποτάμους του. Διακλαδίζεται σε δρόμους και στενά, γεννά πυκνότητες και καμπυλώσεις, οργανώνεται σαν ένα αποκύημα μιας κοινής φαντασίας και εκβάλλει με όλες τις βεβαιότητες και τις ρηγματώσεις του χρόνου. Είναι ο τόπος όπου μεγάλωσα και αυτονοήτως φέρω όλη εκείνη τη σκόνη των αναμνήσεων της ενηλικίωσης σε μια Αθήνα που είναι πλέον παλιά και μάλλον ξεχασμένη.

Μια διάθεση αυτοβιογραφίας μέσα από τα σήματα της πόλης είναι ορατή κάθε φορά που επιστρέφω στην ευρύτερη ακτίνα της Πατησίων. Από την περιοχή του Μουσείου ως τη Φωκίω-νος Νέγηρ και την πλατεία Αμερικής υπάρχουν τα κοιτάσματα της προσωπικής και συλλογικής ιστορίας.

Συχνά έχω την αίσθηση ότι ξεκλειδώνω ένα σπίτι χωρίς ενοίκους, μα με όλη την οικοσκευή του ανέγγιχτη, μαζί με όλους τους ήχους και τις μυρωδιές μιας ορισμένης εποχής. Στα παλιά ντουλάπια βρίσκω με τη φαντασία μου τις συσκευασίες των μπισκό-

των και της σοκολάτας, τις κονσέρβες και τα χάρτινα κουτιά από τρόφιμα ή παπούτσια με φίρμες και μάρκες ενός αστικού παρελθόντος. Οι γκοφρέτες με τα χαρτάκια εθνικών ενδυμασιών, ποδοσφαιριστών, κινηματογραφικών αστέρων ή αστροναυτών συγκροτούν ακόμα έναν γαλαξία ονειροφαντασίας που δύσκολα μεταφράζεται ή αποδίδεται με λέξεις. Περιοδικά, εφημερίδες και βιβλία οργανώνουν παράλληλα έναν πυκνό κόσμο που αντανακλάται στα σπίτια, στα ατελείωτα διαμερίσματα των οικοδομικών τετραγώνων, στους κινηματογράφους και στα ζαχαροπλαστεία. Είναι μια συνθήκη άρρηκτη και γι' αυτό πάντα γόνιμη και συχνά απρόβλεπτη. Πρόσωπα του χθες φευγαλέα επανέρχονται σαν σκιές για να μιλήσουν για το αύριο.

Όλος εκείνος ο υλικός και άυλος πολιτισμός της ενηλικίωσης προσκρούει στο φάσμα της σύγχρονης πραγματικότητας των υψηλών ταχυτήτων και των ραγδαίων μεταβολών. Εμπλουτίζεται σταδιακά η ανάγκη να γράψω για την Πατνσίων στη ροή του χρόνου, με την επιθυμία να την υπερασπιστώ, να την ανεγκύσω στο φως της δικής μας εποχής και να την εκθέσω στις βασικές συντεταγμένες της, παραδίδοντάς την πιο περίπλοκη και ίσως περισσότερο επιθυμητή από ό,τι θα φανταζόταν ένας ανυποψίαστος περιπατητής.

Αυτό είναι ένα βιβλίο που ενθαρρύνει το περπάτημα, τη σκέψη και το διάβασμα. Ενθαρρύνει τη φωτογραφία, την αφήγηση και τον στοχασμό.

Όσο όμως είναι κατανοητή ως έναν βαθμό η επιστροφή με το βλέμμα του ενήλικα στα ίχνη της παιδικής και εφηβικής ηλικίας, άλλο τόσο επιθυμητή και ίσως αναγκαία είναι η ανάγνωση της ευρύτερης περιοχής της Πατνσίων από το Μουσείο ως τη Φωκίωνος Νέγρη με εργαλείο την περιέργεια που παίρνει δύναμη από το θαύμα κάθε καινούργιας μέρας.

Αυτό το βιβλίο επιχειρεί αφενός να δικαιώσει τη φήμη της μεσοαστικής Πατνσίων του 20ού αιώνα και αφετέρου να δώσει τροφή για σκέψη σε όλους όσοι θέλουν να την περπατήσουν και να τη γνωρίσουν καλύτερα.

Η γνωριμία με την πόλη γίνεται με την τέχνη και την πρακτική του βαδίσματος. Κτίριο προς κτίριο, μαζί με όλη την αστική παρακαταθήκη που γεννά αβίαστα η καθημερινότητα, ξετυλίγεται σταδιακά όχι μόνο το πανόραμα της πόλης αλλά και το προσωπικό βλέμμα, που λίγο λίγο, δρόμο τον δρόμο, αποσπάται και αυτονομείται. Το βλέμμα του περιπατητή ως αισθητήρας αστικών βιωμάτων.

Η ιδιαίτερη κουλτούρα της οδού Πατησίων περιλαμβάνει τις περιοχές του Μουσείου, της Κυψέλης, της πλατείας Αμερικής και πέρα ως την Κλωναρίδου, αλλά και τις παράλληλες οδούς Δροσοπούλου και 3ης Σεπτεμβρίου. Συγγενεύει με την κουλτούρα της πλατείας Βικτωρίας, της Αχαρνών και του Αγίου Παυτελεήμονα, καθώς και με την ατμόσφαιρα όλων των μικρών δρόμων από το Πολυτεχνείο ως το Πάρκο Φιξ. Είναι ένα παλίμψηστο μοναδικής ακρίβειας και σπάνιου πλούτου για να κατανοήσει κανείς, να νιώσει και να συναισθανθεί την αστική επανάσταση που σημειώθηκε σε όλο αυτό το κομμάτι της Αθήνας, κυρίως από το 1915-1920 ως το 1975-80. Είναι ένα κεφάλαιο της ιστορίας της κατοίκησης.

Οι σελίδες που ακολουθούν επιχειρούν να συμπυκνώσουν αυτό το πνεύμα της Πατησίων. Ταυτόχρονα επιχειρούν να αναμοχλεύσουν ένα αίσθημα, ιδιωτικό και δημόσιο, και να παραδώσουν αυτό το κεφάλαιο της αστικής ιστορίας σε μια άλλη διάσταση εκτίμησης με προοπτική στο μέλλον για μια καλύτερη διαχείριση. Ο αστικός πλούτος της Πατησίων προσφέρεται για πυκνές αναγνώσεις μιας διαδρομής που αφορά εντέλει το σύνολο της χώρας και διαχρονικά την κοινωνία.

Με αφετηρία το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο και κατάληξη τη Φωκίωνος Νέγρη και την Κυψέλη, αρχίζουμε τις διαδρομές μέσα στον ιστό της Αθήνας, για να κατανοήσουμε βαθύτερα όσα αγαπάμε. Και όσα μας ενώνουν σε αυτήν τη μεγάλη πόλη.

Νίκος Βατόπουλος

Μουσείο - Πλατεία Αιγύπτου

Στην καρδιά της αστικής Αθήνας

Δύσκολο να φανταστεί κανείς την Αθήνα χωρίς εικόνες, αναφορές και βιώματα από το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο. Σε ένα κοινό φανταστικό υπόστρωμα, ο άξονας της Πατνσιών συμβολίζει μια βαθιά ανασκαφή σε οικογενειακές μνήμες και σε εμπειρίες ενηλικίωσης, ιδίως αν το έφερε έτσι η ζωή, ώστε η Αθήνα να είναι μια οθόνη του νου που αναβοσβήνει σε ένα συνεχές του χρόνου. Αλλά πέραν αυτού, πέρα δηλαδή από τη δυνατότητα προσωπικής σύνδεσης του καθενός με αυτό που εκπροσωπεί το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο, η θέα του και μόνο –πόσο μάλλον η περιήγηση μέσα σε αυτό– συμβάλλει σε μια αίσθηση απόσπασης από την καθημερινότητα και σε μια κατά το δυνατόν καταβύθιση σε αυτό που θα ονομάζαμε υπερβατικό, συμπαντικό, απολύτως άχρονο. Και μπορεί να ακούγεται οξύμωρο το να συνδέει κανείς το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο με κάτι πέραν των ορίων του χρόνου, αλλά είναι τέτοιος ο συμβολισμός αυτού του μουσείου, ώστε η εμπειρία με καθετί που το εκπροσωπεί να έχει τον χαρακτήρα μιας εσωτερικής διαστολής.

Στα παλαιότερα χρόνια, τα όχι πολύ μακρινά, όταν ακόμη η Αθήνα ζούσε στους ρυθμούς του περασμένου αιώνα, αρκούσε η λέξη «Μουσείο» για να ορίσει κανείς στον νου του την οδό Πατνσιών. Μια ολόκληρη περιοχή απέκτησε την ονομασία «Μουσείο». Και ήταν η περιοχή αυτή μερικά τετράγωνα, ανάμεσα στην πλατεία Αιγύπτου και το Πολυτεχνείο, με όρια προς τη λεωφόρο Αλεξάνδρας και την οδό Ζαΐμη ή την οδό Μπουμπουλίνας και προς τον κήπο του Μουσείου επί της Πατνσιών. Ο κήπος ήταν ένας τόπος μυθικός και τόσο αθηναϊκός όσο και μια βόλτα κοντά στην Ακρόπολη και το Ηρώδειο. Ήταν η ίδια η Αθήνα, ένα σημείο συνάντησης και περιπάτου, αναψυχής καισχόλης, μια στάση για φωτογραφίες στον υπαίθριο φωτογράφο, μια αφορμή για τα παιδιά να παίξουν ελεύθερα με ασφάλεια. Μετατρεπόταν έτσι το ίδιο το Εθνικό Αρχαιολογικό Μου-

σειό σε μια τροφό, ένα σύμβολο καθημερινής ζωής. Κατέβαινε από το βάθρο του και γινόταν κάτι απολύτως οικείο και προσιτό, χωρίς καμία διαχωριστική γραμμή, χωρίς τίποτε να το τοποθετεί στη χώρα μιας πνευματικής ελίτ. Ήταν το Μουσείο περιβλημένο με μια αύρα ευγενούς λαϊκότητας σε μια περιοχή που μόνο λαϊκή δεν θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσεις.

Είχε γεννηθεί, λοιπόν, μια σχέση του κόσμου με το Μουσείο, σφυρηλατημένη στον χρόνο σαν μια αποδεκτή και ασάλευτη σχέση με έναν θάνατο συγγενή. Το Μουσείο με τον κήπο του, τα αναψυκτικά, τα γλυκά, τον καφέ, το ουζάκι, τις μουσικές του, τους φωτογράφους του, τα ζευγάρια και τις μπτέρες με τα παιδιά, τους ηλικιωμένους με τις εφημερίδες τους, τις οικογενειακές εξορμήσεις και τους νέους σε παρέες παρέες ήταν ένας αθηναϊκός θεσμός και ίσως παραμένει ακόμη, με τις όποιες μεταβολές που έχει επιφέρει ο χρόνος.

Αλλά χωρίς αμφιβολία σήμερα είναι δύσκολο να φανταστούμε ποιος ήταν ο κόσμος, ποια ήταν η ατμόσφαιρα γύρω από το Μουσείο και χάρη σε αυτό. Πρώτα απ' όλα, η κατά πολύ μικρότερη και περισσότερο ομοιογενής Αθήνα διατηρούσε εκείνη τη σχεδόν επαρχιακή απλότητα μέσα από μία μεσοαστική ετικέτα συμπεριφοράς και ιεράρχησης. Επιπλέον, υπήρχε ολόγυρα μια συμπαγής ζώνη κατοικίας που γνώρισε μεγάλη ακμή, σταδιακά από τα τέλη του 19ου αιώνα, όταν άρχισε να λειτουργεί το Μουσείο, ως το 1980 περίπου. Για πολλές δεκαετίες οι δρόμοι ολόγυρα πρόσφεραν μερικές από τις καλύτερες και πλέον περιζήτητες διευθύνσεις στην Αθήνα.

Αυτός ο ιστορικός περίβολος του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου είναι ίσως η καλύτερη αφετηρία για έναν αναγνωριστικό περίπατο στην περιοχή. Το Μουσείο αποτελεί το εφαλτήριο για να αλλάξει προς το καλύτερο όλη αυτή η αστική ενδοχώρα, όπως επίσης και τον άξονα της Πατησίων, που, καθώς θα δούμε, συντηρεί –έστω και με χάσματα– μια αστική ιστορία το δίχως άλλο γοητευτική και αναμφίβολα σημαντική για την κατανόηση της Αθήνας.

Στο μεγάλο πεζοδρόμιο επί της Πατισίων, κοντά στο περίπτερο που στέκει εκεί, γίνεται περισσότερο κατανοητός ο διάλογος του Μουσείου με τα απέναντι κτίρια αλλά και με τον ίδιο τον κήπο. Ο ιστορικός κήπος του Μουσείου, με όλη αυτή τη στρωματογραφία της μνήμης, σχεδιάστηκε εξ αρχής και παραδόθηκε το 2020, αποκτώντας μια νοητή, αισθητική και φιλοσοφική συνέχεια με ορισμένα εκθέματα του Μουσείου, όπως με την τοιχογραφία της «Άνοιξης», η οποία με τα κρινάκια της και τα χελιδόνια αποτελεί ένα διαχρονικό σύμβολο. Βεβαίως, η Αθήνα με τη δική της ιστορία και τους δικούς της άμεσους και έμμεσους συμβολισμούς απέχει από το ιστορικό και φυσικό περιβάλλον της Σαντορίνης. Ωστόσο, είναι κατανοητή και σεβαστή η φιλοδοξία των δημιουργών του νέου κήπου (Ecoscapes, δρ Αντώνης Σκορδίλης, αρχιτέκτων τοπίου Ματίνα Γαλάτη) να προσφέρουν ένα φιλοσοφικά σχεδιασμένο περιβάλλον που γεννά αισθήσεις και σκέψεις στον περιπατητή. Ως συνέχεια του ελληνικού κήπου στο αίθριο του Μουσείου, ο μεγάλος κήπος είναι ένα έργο των τελευταίων ετών που ζητά αδιάκοπη φροντίδα.

Στα αριστερά του Μουσείου βρίσκονται οι «Προμαχώνες», το μεγάλο διαστάσεων δημόσιο γλυπτό της Βένιας Δημητρακοπούλου, που αρχικά είχε εκτεθεί στο Μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς. Το 2016 τοποθετήθηκε στον περιβάλλοντα χώρο του Μουσείου με αφορμή τη συμπλήρωση 150 χρόνων από τη θεμελίωσή του.

Το ίδιο το κτίριο του Μουσείου προέρχεται από την ευγενή περίοδο του νεοκλασικισμού του 19ου αιώνα. Είναι απλό και γαλήνιο. Εμπνέει το αίσθημα της ασφάλειας, προκαλεί με τη χάρη και τις αναλογίες του μια διάθεση αρμονίας και ειρήνης, είναι ένα κτίριο του αθηναϊκού κλασικισμού από την περίοδο εκείνη κατά την οποία η υπόθεση της εθνικής ταυτότητας ήταν μείζονος σημασίας.

Ανέκαθεν τα αγάλματα στη στέψη του Μουσείου εγγράφονταν στο βλέμμα έστω και ασυνείδητα, έστω και φευγαλέα. Τα

Η οδός Πατησίων από το «Ακροπόλ Παλάς» στην δεκαετία του 1930

θυμάμαι από την παιδική μου ηλικία και τότε έβλεπα ακόμη τα πρωτότυπα πήλινα που είχαν στηθεί με την ανέγερση του Μουσείου, καθώς τα αγάλματα που βλέπουμε σήμερα είναι αντίγραφα και τοποθετήθηκαν εκεί το 2009, δέκα χρόνια μετά τον μεγάλο σεισμό του 1999, που είχε προξενήσει μεγάλες ζημιές στο κτίριο.

Τα αγάλματα, λοιπόν, του Απόλλωνα (στον τύπο του Μπελβεντέρε), της Ήρας, του Άρη και της Ειρήνης με τον Πλούτο είναι πιστά αντίγραφα από ειδικό τσιμεντοκονίαμα, ενισχυμένα εσωτερικά, ώστε να είναι απολύτως ανθεκτικά. Για μία δεκαετία (1999-2009) το Μουσείο παρέμενε χωρίς τα αγάλματα στη στέψη.

Το Μουσείο χτίστηκε σε οικόπεδο που δώρισε η Ελένη Τοσίτσα (1796-1866). Σύζυγος του Μιχαήλ Τοσίτσα και θεία του Νικολάου Στουρνάρη, η Ελένη Τοσίτσα είχε κάνει δωρεά γης,

Το «Ακροπόλ Παλάς» και πολυκατοικία της δεκαετίας του 1950.

ώστε να ανεγερθεί και το παρακείμενο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Η ιστορία της εθνικής ευεργεσίας είναι απόλυτα συνηφασμένη με το σύνολο σχεδόν της δημόσιας αρχιτεκτονικής του 19ου αιώνα. Είναι αυτονόητο ότι η ανέγερση του Πολυτεχνείου, σε σχέδια του Λύσανδρου Καυταντζόγλου, και του Μουσείου αποτέλεσε τη βάση και τον πυρήνα ανάπτυξης της οδού Πατησίων ως ενός αστικού βουλεβάρτου. Σταδιακά, έγιναν επενδύσεις ολόγυρα και ως τις αρχές του 20ού αιώνα μια νέα γειτονιά με κομψές κατοικίες είχε οργανωθεί στα πέριξ.

Αλλά είναι και το ίδιο το κτίριο του Μουσείου που αξίζει την προσοχή μας. Αν σταθούμε στον παλιό πυρήνα του 19ου αιώνα (γιατί αργότερα έγιναν επεκτάσεις με νέες πτέρυγες), θα δούμε τη γνώριμη ευγενή όψη με τους τέσσερις ιωνικούς κίονες και τους δύο βραχίονες αριστερά και δεξιά της κεντρικής εισόδου. Η σειρά με τους πεσσούς, εν είδει κιονοστασίου, με το πομπιανό κόκκινο στους τοίχους, προετοιμάζει το βλέμμα να υποδεχτεί ένα κτίριο-μνημείο, ένα κτίριο-κιβωτό. Αυτό το κόκκινο είναι ένα κρυπτικό επαναλαμβανόμενο αισθητικό στοιχείο που θα το συναντήσει ο περιπατητής σε πολλά σημεία του κέντρου, ως υπόμνηση του τσιλερικού λεξιλογίου. Δεν θα το δει μόνο σε κτίρια του Τσίλερ (Γερμανικό Αρχαιολογικό Ινστιτούτο, «Μπάγκειον», «Μέγας Αλέξανδρος») ή πιθανώς μαθητών και μιμητών του (το παλιό «Εξέλιση» στην Ομόνοια) αλλά και σε κτίρια της αστικής αρχιτεκτονικής της δεκαετίας του 1950.

Ο Ερνέστος Τσίλερ συνέβαλε αποφασιστικά στη διαμόρφωση της πρόσοψης του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου και στην επίβλεψη του έργου στην τελική φάση. Η ανέγερση του Μουσείου διήρκεσε πολλά χρόνια, από το 1866 ως το 1889, στο οικοπέδο που, όπως ήδη αναφέρθηκε, πρόσφερε η Ελένη Τοσίτσα και με τη χορηγία της οικογένειας Μπερναρδάκη από την Αγία Πετρούπολη (αναφέρεται στα στοιχεία που παρέχει το ίδιο το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο). Ο Δημήτριος Μπερναρδάκης (1799-1870), γεννημένος στη Ρωσία από Έλληνες γονείς, υπήρξε εύπορος έμπορος και εθνικός ευεργέτης.

«Σε αυτό το βιβλίο επιχειρήσα να δώσω εναύσματα για μια βαθύτερη κατανόηση της πόλης και αφορμές για περαιτέρω εξερευνήσεις. Σε κάθε περίπατό μου στην Αθήνα, σε οποιαδήποτε γειτονιά ή συνοικία, θα ανακαλύψω κάτι που ως τότε δεν γνώριζα, κάτι που θα με συγκινήσει, κάτι που θα επιβεβαιώσει αυτό που πίστευα ή που θα αμφισβητήσει μια βεβαιότητά μου. Η αστική περιπλάνηση είναι πρωτίστως μια διαδικασία αυτογνωσίας. Απαιτεί μοναχικές ώρες και εσωτερικούς μονολόγους. Η περιοχή της Παττισίων με όλες τις διαφορετικές εκδοχές της είναι μια εξαιρετική αφετηρία για να εξερευνήσει κανείς την πολυπλοκότητα αλλά και τη διαχρονική γοητεία της Αθήνας».

ISBN: 978-618-03-4198-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84198

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book